

Leo Trotskij: Den politiska situationen i Kina och den bolsjevik- leninistiska oppositionens uppgifter

(juni 1929)

(Text från *Bulleten Oppozitsii*, nr 1-2, juli 1929. Översättning från engelska versionen, Göran Källqvist.)

Vid EKKI:s plenarmöte i februari [1928] och vid Kominterns sjätte kongress gjordes en i grunden felaktig bedömning av situationen i Kina. Så för att skyla över de fruktansvärda nederlagen förkunnades att den revolutionära situationen fortsätter ("mellan två vågor") och att inriktningen precis som tidigare är mot ett väpnat uppror och sovjet.

I själva verket slutade den andra kinesiska revolutionen 1925-1927 i en rad förkrossande nederlag, utan att ha fullbordat sina uppgifter. Nu har vi en mellanrevolutionär period, under den borgerliga kontrarevolutionens fullständiga herravälde och med en förstärkt ställning för den utländska imperialismen.

De är omöjligt att förutsäga hur länge den mellanrevolutionära perioden kommer att vara, eftersom den beror på många både inrikespolitiska och internationella faktorer. Men det är oundvikligt med ett uppsving för en tredje revolution. Det är helt och fullständigt grundat i villkoren bakom den andra revolutionens nederlag.

Den kinesiska kommunistiska oppositionens, det vill säga bolsjevik-leninisternas, uppgifter är att klart inse orsakerna till nederlagen, på ett riktigt sätt bedöma den nuvarande situationen, omgruppera den proletära förtruppens mest pålitliga, modigaste och mest prövade element, på basis av övergångskrav återigen hitta vägar till massorna, och på samhällslivets alla områden förbereda arbetarklassen för den tredje kinesiska revolutionen.

Under loppet av 1927 besegrades den andra kinesiska revolutionen i tre etapper: i Shanghai, Wuhan och Kanton. Alla tre nederlagen var ett direkt och omedelbart resultat av Kommunistiska internationalens och det kinesiska kommunistpartiets centralkommittés i grunden felaktiga politik.

Kominterns helt opportunistiska politik uttrycktes i de fyra frågor som avgjorde den kinesiska revolutionens öde:

1. Frågan om partiet. Det kinesiska partiet gick in i ett borgerligt parti, Guomindang, samtidigt som detta partis borgerliga natur doldes med en lurendrejarfilosofi om ett "arbetar- och bondeparti" och till och med ett parti av "fyra klasser" (Stalin-Martynov). På detta sätt berövades proletariatet sitt eget parti under en ytterst avgörande period. Ännu värre: det pseudokommunistiska partiet förvandlades till ytterligare ett verktyg åt borgarklassen för att lura arbetarna. Det finns inget som liknar detta brott i den kommunistiska världsrörelsens hela historia. Ansvaret faller helt och hållet på dess inspiratörer, EKKI och Stalin.

Eftersom det till och med nu fortfarande inrättas "arbetar- och bondepartier" i Indien, Korea och andra länder, anser den kinesiska kommunistiska oppositionen det nödvändigt att, på grundval av den andra kinesiska revolutionens erfarenheter, förkunna:

Aldrig och under inga omständigheter får proletarietets parti gå in i en annan klass' parti eller gå samman med det organisatoriskt. Det första och avgörande villkoret för en kommunistisk politik är ett helt självständigt proletärt parti.

2. *Frågan om imperialismen.* Kominterns felaktiga linje grundade sig på budskapet att den internationella imperialismens ok tvingar alla "progressiva" klasser att ena sig. Enligt det stalinistiska Kominterns teori skulle med andra ord imperialismens ok på något sätt förändra klasskampens lagar. I själva verket gjorde imperialismens ekonomiska, politiska och militära inträngande i Kina att den interna klasskampen blev extremt hård.

Även om borgarklassen längst ner, i den kinesiska ekonomins jordbruksbas, är organiskt och fast knuten till feodala former för utsugning, så är den i toppen precis lika organiskt och fast knuten till världens finanskapital. Den kinesiska borgarklassen kan inte på egen hand bryta sig loss varken från jordbruksfeodalismen eller den utländska imperialismen.

De konflikter den har med de mest reaktionära feodala militaristerna och dess sammanstötningar med de internationella imperialisterna blir i det avgörande ögonblicket alltid sekundära till dess oförsonliga fientlighet mot de fattiga arbetarna och bönderna.

Den så kallade nationella borgarklassen har alltid stöd från den internationella imperialismen mot de kinesiska arbetarna och bönderna, och den utvidgar klasskampen till inbördeskrig snabbare och mer skoningslöst än någon annan borgarklass i världen och dränker arbetarna och bönderna i blod.

Det var ett gigantiskt och historiskt brott av Kominterns ledning att hjälpa den kinesiska nationella borgarklassen att kliva upp på arbetarnas och böndernas ryggar, samtidigt som den skyddade borgarklassen från de revolutionära bolsjevikernas kritik och protester. Aldrig någonsin i revolutionens historia har borgarklassen haft ett sådant medlöperi och en sådan täckmantel som det stalinistiska ledarskapet skapade åt den kinesiska borgarklassen.

Oppositionen påminner de kinesiska arbetarna och arbetarna i hela världen om att Stalin så sent som fem dagar före Chiang Kai-sheks kupp i Shanghai inte bara plötsligt uppmanade att man skulle lita på och stöda Chiang Kai-shek, utan också utsatte bolsjevik-leninisterna ("trotskisterna"), som i god tid hade varnat för det nederlag som väntade revolutionen, för ett våldsamt förtryck.

Den kinesiska oppositionen förkunnar att alla som stöder eller sprider eller i förhållande till det förflutna försvarar sagan att den "nationella" borgarklassen kan leda massorna till revolutionär kamp, är förrädare. Den kinesiska revolutionens uppgifter kan faktiskt bara lösas på villkor att det kinesiska proletarietet, i ledningen för de förtryckta massorna, kastar av sig det borgerliga politiska ledarskapet och griper makten. Det finns ingen annan väg.

3. *Frågan om småbourgeoisien och bönderna.* Även i denna fråga, som är av avgörande betydelse för Kina precis som för alla länder i Öst, utgör Kominterns politik en mensjevikisk förfälskning av marxismen. När vi i oppositionen talade om behovet av en revolutionär allians mellan proletarietet och småbourgeoisien tänkte vi på de förtryckta massorna, de tiotals och hundratals miljonerna fattiga i städerna och på landet. Med småbourgeoisie menade och menar Kominterns ledning de småborgerliga toppar, till överväldigande delen intellektuella, som i form av demokratiska partier och organisationer utnyttjar landsbygdens och städernas fattiga, för att i de avgörande ögonblicken sälja ut dem till storbourgeoisien. För oss handlar det inte om en allians med Wang Ching-wei mot

Chiang Kai-shek, utan om en allians med de arbetande massorna mot Wang Ching-wei och Chiang Kai-shek.

4. *Frågan om sovjeterna.* Den bolsjevikiska teorin om sovjeterna ersattes med en opportunistisk förfälskning, som senare kompletterades med en äventyrspolitisk praktik.

Precis som för länderna i väst är sovjeterna för länderna i öst en organisationsform som kan och måste skapas *ända från det första stadiet av ett omfattande revolutionärt uppsving*. Sovjeterna uppstår vanligtvis som revolutionära strejkorganisationer och utvidgar sedan sina funktioner och ökar sin auktoritet i massornas ögon. I nästa stadium blir de organisationer för ett revolutionärt uppsving. Efter upprorets seger omvandlas de slutligen till organ för den revolutionära makten.

Genom att hindra de kinesiska arbetarna och bönderna från att skapa sovjeterna, så avvärjade och försvagade Kominterns stalinistiska ledning på ett konstgjort sätt de arbetande massorna inför borgarklassen och gav den möjlighet att krossa revolutionen. Det efterföljande försöket i december 1927 att på 24 timmar upprätta en sovjet i Kanton var ingenting annat än ett kriminellt äventyr, och förberedde bara vägen för de heroiska arbetarnas nederlag i Kanton mot den hämningslösa militären.

Detta är den stalinistiska Kominternledningens grundläggande brott i Kina. Sammantagna utgör de en ersättning av bolsjevismen med en förfinad mensjevism, som dragits ut till det yttersta. Krossandet av den andra kinesiska revolutionen är framförallt ett nederlag för mensjevikernas strategi, som denna gång uppträdde maskerad till bolsjevism. Det är ingen slump att den internationella socialdemokratien i allt detta solidariserade sig med Stalin och Bucharin.

Det kan inte ske någon rörelse framåt utan att förstå de stora lärdomar för vilka den kinesiska arbetarklassen har betalat så dyrt. Den kinesiska vänsteroppositionen grundar sig helt och fullt på dessa lärdomar. Efter folkmassornas nederlag var den kinesiska borgarklassen tvungen att genomgå militärdiktaturen. Detta är under den givna perioden den enda möjliga form som statsmakten kan ta, och härrör från ena sidan ur borgarklassens oförsonliga fiendlighet mot folkets massor och å den andra ur borgarklassens beroende av den utländska imperialismen. Enskilda skikt och lokala grupper ur borgarklassen är missnöjda med svärdets makt, men storbourgeoisien i sin helhet kan bara hålla sig kvar vid makten med hjälp av svärdet.

Den "nationella" borgarklassens oförmåga att stå i ledningen för en revolutionär nation gör att den demokratiska parlamentarismen inte är acceptabel för den. Under namn av en tillfällig regim "för befolkningens beskydd" upprättar den "nationella" borgarklassen ett styre lett av militärklickar.

Dessa klickar återspeglar de speciella och lokala intressen som borgarklassens olika grupper har, och de hamnar den ena efter den andra i konflikt och öppna krig, som är belöningen för en krossad revolution.

Det vore idag ynkligt och förkastligt att försöka avgöra vem av generalerna som är "progressiv", för att återigen knyta den revolutionära kampens öde till dennes svärd.

Oppositionens uppgift är att ställa arbetarna och de fattiga mot den kontrarevolutionära borgarklassens hela samhällsmekanism. Det är inte den stalinistiska politiken av samarbete och allianser med ledarna som kommer att bli oppositionens linje, utan bolsjevismens oförsonliga klasslinje.

Från och med slutet av 1927 ersattes den kinesiska revolutionen av en kontrarevolution som fortfarande håller på att fördjupas. Det tydligaste uttrycket för denna process är det kinesiska partiets öde. Vid den sjätte kongressen ståtade man med att antalet medlemmar var etthundratusen. Oppositionen sa då att partiet efter 1927 knappast skulle kunna behålla ens tiotusen medlemmar. I själva verket samlar partiet idag inte mer än tre till fyratusen medlemmar, och dess tillbakagång pågår fortfarande. Den felaktiga politiska linjen hamnar vid varje steg i oförsonlig motsättning till fakta och ödelägger det kinesiska kommunistpartiet, och om inte den kommunistiska oppositionen lyckas få till stånd en grundläggande förändring av hela dess politik och av hela partiregimen kommer det oundvikligen att leda till dess undergång.

Genom att fortsätta att skyla över sina misstag, röjer Kominterns nuvarande ledning vägen för två fiender: *socialdemokratin* och *anarkismen*. Bara den kommunistiska oppositionen, som för en oförsonlig kamp mot både den opportunist och den äventyrspolitik som oundvikligen härrör från Kominterns stalinistiska ledning, kan skydda den revolutionära rörelsen från dessa kompletterande faror.

Det finns för närvarande ingen revolutionär massrörelse i Kina. Det enda man kan göra är att förbereda för den. Förberedelserna måste bestå av att dra in allt bredare skikt av arbetare i landets politiska liv, på den grund som idag råder under epoken av segerrik kontrarevolution.

Parollen om sovjeter som en aktuell paroll är nu äventyrspolitik eller tomt prat.

Kampen mot den militära diktaturen måste oundvikligen ta formen av *revolutionärt demokratiska övergångskrav*, som leder till krav på en kinesisk konstituerande församling på basis av allmän, direkt, lika och hemligt rösträtt, för att lösa de allra viktigaste problemen som landet står inför: att införa åtta timmars arbetsdag, konfiskera jorden och säkerställa Kinas nationella oberoende.

Genom att avvisa revolutionärt demokratiska övergångskrav, lämnade den sjätte kongressen det kinesiska kommunistpartiet helt utan paroller, och förnekade det därmed möjligheten att närma sig uppgiften att mobilisera massorna under kontrarevolutionära förhållanden.

Den kinesiska oppositionen fördömer denna politik som livlös och ovidkommande. Den kinesiska oppositionen förutspår, att arbetarna så fort de börjar hämta sig från sin förlamning oundvikligen kommer att börja föra fram demokratiska paroller. Om kommunisterna håller sig i bakgrunden så kommer återupplivandet av den politiska kampen att gynna den småborgerliga demokratin, och det går redan på förhand att förutsäga att de nuvarande kinesiska stalinisterna kommer att följa i dess kölvatten, och ge de demokratiska parollerna en försonlig och inte revolutionär tolkning.

Oppositionen anser det därför nödvändigt att redan på förhand klargöra att det verkliga sättet att lösa frågan om det nationella oberoendet och höja folkmassornas levnadsstandard är en grundläggande förändring av hela samhällsstrukturen med hjälp av en tredje kinesisk revolution.

För närvarande är det fortfarande svårt att förutsäga hur det revolutionära återuppvaknandet kommer att börja i landet. Men det finns symptom som gör det möjligt att dra slutsatsen att det politiska återuppvaknandet kommer att föregås av en viss *ekonomisk återhämtning*, med ett större eller mindre deltagande av utländskt kapital.

Till och med ett svagt och kortvarigt ekonomiskt uppsving kommer återigen att sluta samman arbetarna i fabrikena, öka deras klass' självförtroende, och därmed skapa villkor för att upprätta en

facklig organisation och på nytt utvidga kommunistpartiets inflytande. Ett industriellt uppsving skulle på intet vis tillintetgöra revolutionen. När det kommer till kritan skulle det tvärtom återuppliva och skärpa alla olösta problem och alla för tillfället undertryckta klassmotsättningar och andra motsättningar (mellan militären, borgarklassen och "demokratin", mellan den "nationella" borgarklassen och imperialismen, och slutligen mellan proletariatet och borgarklassen i sin helhet). Uppsvinget skulle leda de kinesiska folkmassorna ur förtryck och passivitet. Den därpå följande oundvikliga nya krisen skulle kunna fungera som en ny revolutionär impuls.

Internationella faktorer skulle naturligtvis kunna hindra eller möjligen skynda på denna process.

Oppositionen binder sig därför inte till något färdigt schema. Det är dess plikt att följa den faktiska utvecklingen av landets inre liv och hela världssituationen. Alla taktiska svängningar i vår politik måste anpassas till den verkliga situationen i varje nytt skede. Och vår övergripande strategiska linje måste leda till erövringen av makten.

Det kinesiska proletariatets diktatur måste inlemma den kinesiska revolutionen i den internationella socialistiska revolutionen. Precis som i Sovjetunionen är socialismens seger i Kina bara tänkbar under förhållanden av en segerrik internationell revolution. Oppositionen avvisar kategoriskt den reaktionära stalinistiska teorin om socialism i ett land.

Oppositionens omedelbara uppgifter är:

- (a) att publicera bolsjevik-leninisternas (oppositionens) viktigaste dokument;
- (b) att så fort som möjligt påbörja utgivningen av oppositionens politiska och teoretiska veckotidning;
- (c) att på grundval av en klar uppfattning välja ut kommunismens bästa, mest tillförlitliga element, som kan stå emot kontrarevolutionen, för att skapa en centraliserad fraktion av bolsjevik-leninister (oppositionen) och förbereda sig själva och andra för ett nytt uppsving;
- (d) att upprätthålla ständiga, aktiva kontakter med Vänsteroppositionen i alla andra länder, för att på kortast möjliga tid skapa en stark, ideologiskt enad internationell fraktion av bolsjevik-leninister (oppositionen).

Bara en sådan fraktion, som öppet och djärvt kommer ut under sin egen fana, både i och utanför de kommunistiska partierna, kan rädda Kommunistiska internationalen från förfall och degeneration och föra tillbaka den till Marx' och Lenins väg.